

Omul trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decît de oameni

Marturia fostului preot romano-catolic

Nino Tirelli

Iesus Cristos a promis: „*Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, pe acela îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu din cer*“ (Matei 10:32).

Mă folosesc deci cu mare bucurie de ocazia pe care o am ca să relatez despre grația lui Dumnezeu din viața mea. Sunt foarte recunoscător Dumnezeului triunic pentru salvarea pe care ne-o dă fără să facem ceva în schimb, deoarece Iesus Cristos Și-a vărsat sîngele pentru noi ca Miel al lui Dumnezeu.

În Cuvîntul lui Dumnezeu citim despre începutul Bisericii: „*Și numărul discipolilor s-a înmulțit foarte mult în Ierusalem, și un mare număr de preoți a venit la credință*“ (Fapte 6:7). Aici era vorba desigur despre preoții israeliți din tribul lui Levi, și totuși, ceea ce s-a întîmplat atunci au experimentat de-a lungul secolelor pînă astăzi și mulți preoți ai Bisericii Romano-catolice, care au fost copleșiți de grația lui Dumnezeu și au fost îndreptățiți din credință. Aș vrea să amintesc în mod special de Reformatori, dintre care mulți au suferit moarte de martir pentru credința lor. Mărturia depusă de ei mi-a dat și mie curaj să-mi înving îndoiala și temerile și să îndrăznesc să fac marele pas al credinței și să mă bazez numai pe Sfînta Sscriptură, nu pe tradiții și dogme omenești ca pînă atunci.

Cînd îmi depun acum mărturia nu vreau să intru într-o polemică, ci pur și simplu să spun adevărul, fără înfrumusețare sau exagerare. Dacă voi relata din trăirile multor ani de izolare în mănăstire, voi face aceasta doar pentru că aș dori să lămuiesc cît de mare este grația lui Dumnezeu care m-a scos din întuneric la lumină, din sclavie sub stăpînirea lui Satan la libertatea copiilor lui Dumnezeu, din moarte la viață și din pierzare la salvare.

Dragul meu cititor necunoscut care ții în mîna această relatare, dă-mi voie să-ți spun mai întîi cele mai importante date ale vieții mele: Mi se spune Nino, dar numele meu adevărat este Sennen Tirelli. M-am născut în 27 noiembrie 1917 în Reggio Emilia (Italia). În 1928 am intrat la seminarul capucinilor din Scandiano (RE). Am primit hirotonisirea ca preot în 12 iulie 1942 în catedrala din Reggio Emilia prin episcopul Eduardo Brettioni. În februarie 1949 am intrat în alt ordin călugăresc și, în fine, după 31 de ani de prizonierat spiritual, m-am născut din nou în februarie 1959 prin Spiritul lui Dumnezeu și pot să fac parte acum prin Domnul Iesus Cristos din familia lui Dumnezeu.

Cum a început totul

Sigur te întrebî acum de ce am plecat din ordinul monastic și din Biserica Romano-catolică. Ca să răspund la întrebarea ta justificată trebuie să-ți povestesc cîte ceva despre situația mea de odinioară.

Cînd eram copil voiam să mă fac doctor. Deoarece doctorii știu totul despre boli și despre tratamentul lor, mă gîndeam că aș putea ca doctor să-i feresc pe oameni de moarte. Dar apoi a murit într-o zi medicul nostru de țară, fapt care m-a zguduit în așa

hal, încît mi-am schimbat planurile pentru viitoarea profesie. Dorința de a primi o bună educație era realizabilă pentru mine, copil dintr-o familie săracă, numai dacă intram la mănăstire. Ai vrea să mă însoțești în gândurile pe care le aveam ca băiat de 11 ani pe cînd stăteam acolo în fața porților mănăstirii?

Am tras de clopoțelul mănăstirii. Călugărul capucin bărbos care ne-a deschis ne-a lăsat înăuntru și a închis poarta mănăstirii în urma noastră, ne-a luat toate bagajele, le-a pus într-un spațiu rezervat lor și ne-a dat un număr. De acum înainte voința noastră era ca și moartă, iar propriile idei erau un tabu.

Despărțit de familia mea, separat de restul lumii, mi-am petrecut aici anii de gimnaziu. Peste tot plutea religiozitatea în aer, dar pe care eu n-o simțeam ca autentică. Evanghelia era folosită ca un cod penal, și regulile mănăstirii erau mai presus de orice.

Apoi a început pentru călugării și preoții în devenire anul propriu-zis de probă, noviciatul, care se sfîrșea cu depunerea provizorie a celor trei legăminte: ascultare, sărăcie și castitate. Acest triplu legămînt este simbolizat de altfel prin cele trei noduri din frînghia pe post de curea a călugărului franciscan.

Deprinderi aspre

Încă de mai înainte nu mai aveam nici un drept la voința proprie, dar acum trebuia să renunț la mult mai multe lucruri. Am primit un nume nou (fratele Matias din Reggio Emilia), o manta aspră și groasă, cum poartă călugării franciscani, iar părul mi-a fost tăiat, obținîndu-se o tonsură specială pentru a nu fi atrăgător pentru lume. Aproape în fiecare zi erau în program renunțare la hrană și purtarea unei centuri prevăzute cu cuie, ca și autoflagelarea cu un lanț de fier. De cinci ori pe săptămîină trebuia să ne sculăm la miezul nopții și să ne strîngem în capela mănăstirii pentru a cînta în cor. Ciorapi nu purtam nici iarna, ci doar sandale în picioare, și dormeam în dormitoare neîncălzite. Aici vreau să mai adaug doar un lucru: Toate aceste renunțări și autopedepsiri nu mi-au dat nici o pace lăuntrică. Dar în sinea mea doream cu ardoare să fiu eliberat de această sclavie spirituală.

După noviciat a venit studiul de trei ani al filozofiei. Pe urmă am făcut legămintele finale, prin care ne legam de ordin pentru toată viața. Au urmat cei patru ani de studiu al teologiei, pînă cînd, în 12 iulie 1942, am fost hirotonisit preot.

Aceasta este doar o scurtă trecere în revistă a perioadei dintre al 11-lea și al 25-lea an de viață. Nu pot lăsa așa de ușor înapoia mea ceea ce am învățat și am trăit în timpul acestor paisprezece ani de studiu, precum și toate luptele interioare pe care le-am dat.

Ascultare fără convingere

Izolarea și singurătatea în care trăiam, disciplina extrem de severă și presiunea legată de ea și-au atins scopul: Practicam o supunere desăvîrșită și urmam calea prescrisă fără să-mi fac griji dacă e cea bună sau nu.

În anul de noviciat am început totuși să am îndoieli mari și lupte lăuntrice. Brusc, nu mai eram sigur dacă aceasta era cu adevărat calea pe care mă voia Dumnezeu. Oare să merg înainte pe ea? Oare nu era mai bine să plec din mănăstire și să mă întorc la părinții mei? Am vrut să discut cu superiorii mei despre aceste îndoieli și le-am destăinuit și starea mea de suflet, dar răspunsul lor a fost doar acesta: Rămîi acolo

unde te-a pus Domnul, toate celelalte gânduri sunt de la diavol. Ei bine, eram deprins să fiu ascultător și să spun da la toate, așa că le-am urmat sfatul și mi-am continuat calea, chiar dacă fără tragere de inimă. Dar Dumnezeu, care ne cunoaște inimile și cele mai secrete gânduri, îmi auzise de mult strigătul și era pe cale de a-mi pregăti eliberarea.

Schimbarea tapetului

Studiul filozofiei și schimbarea mănăstirii aflată în legătură cu lucrul acesta au adus o anumită ușurare. Dar în anii următori, cu cât se apropia mai mult hirotonisirea, îndoielile au crescut masiv. Superiorii au observat luptele mele interioare și m-au trimis într-o mănăstire îndepărtată. Ceea ce se intenționa cu aceasta s-ar numi astăzi spălarea creierului.

Această măsură avea să se dovedească o reușită. La umilirea suferită și la izolare avea să se adauge și faptul că tocmai izbucnise al doilea război mondial, așa că, în final, din lipsa unei alternative mai bune, mi-am continuat calea pînă la hirotonisire.

Viața mea de preot

Atunci a început pentru mine un nou capitol de viață. Am apucat moartea părinților mei și sfârșitul războiului. Prin munca mea de preot am intrat în contact cu mulți oameni diferiți. Am fost mutat în mai multe orașe, am activat ca și confesor [duhovnic], profesor, preot de spital. Dar, în interiorul meu eram tot mai neliniștit și căutam pacea. Așa s-a făcut că, la 21 de ani după intrarea în ordinul franciscanilor, am intrat într-un subordin franciscan mai puțin strict. Astfel am ajuns în mănăstirea din Roma. La început, totul părea minunat, credeam că-mi găsisem în final un loc de odihnă, dar și acesta s-a dovedit a fi o „fata morgana“, căci din nou am fost asaltat de îndoieli și m-am izbit tot mai mult de lipsă de înțelegere.

Sezze Romano

Am lucrat cinci ani din însărcinarea ordinului meu ca secretar în școala medie Nettuno din Roma. Apoi am fost mutat pe neașteptate în Sezze Romano (Latium) într-o mănăstire îndepărtată. Acolo aveam într-adevăr pe de o parte totul, dar pe de altă parte nu aveam nimic. Lucrul acesta sună paradoxal, dar pentru mine era realitate. Viața mea se întorcea ca o roată: rugăciuni timp de ore întregi, spovedanii, liturghii, predare la școală, alte îndatoriri... în fiecare zi același lucru. Radioul, televizorul și filmele aveau un rol important în mănăstire. Viața dinapoia zidurilor mănăstirii era condusă de plăcerile lumești. În legămînte mele renunșasem de fapt la lume și la toate ademenirile păcatului, dar în realitate mă cufundam tot mai mult în păcat și mă găseam pe calea care duce la pierzare.

Primele raze de lumină

În această mănăstire îndepărtată am început totuși să citesc în Sfînta Scriptură și să-mi verific întreaga viață în funcție de acest standard, așa cum făceau odinioară și evreii din Bereea (Fapte 17:11). Datorită lucrării lui Dumnezeu, am început să compar învățătura din Biblie cu cea catolică transmisă ca tradiție și pusă în practică. Am ținut sub observație comportarea preoților care trăiau ca și mine între zidurile mănăstirii și care lucrau ca „preoți mireni“ în parohii. Cîtă lăcomie și imoralitate aveam să descopăr

printre așa-zișii „slujitori ai lui Dumnezeu“! Pe de o parte erau onorați de oameni, pe de altă parte duceau cu ocazia procesiunilor icoane și moaște sau relicve, ridicînd-o pe Maria și pe papă la poziția de „dumnezeu“. Ei justificau indulgențele și multe alte învățături nebiblice.

Pînă atunci studiasem Biblia numai cît era necesar pentru a cunoaște anumite versete care păreau să susțină sistemul dogmatic romano-catolic. Totuși, acum am devenit conștient cît de defectuoase, de lacunare și de deformate îmi erau cu adevărat cunoștințele biblice. Nu aveam habar de planul de salvare al lui Dumnezeu, iar despre calea salvării aveam concepții complet greșite. Filozofia păgînă și ideile omenești îmi stăpîniseră gîndirea, iar Cuvîntul lui Dumnezeu fusese în așa fel aranjat, încît să fie avantajos pentru învățătura romano-catolică.

De la pierzare la salvare

În Cuvîntul lui Dumnezeu scrie: „*Domnul îi cunoaște pe ai Săi*“ (2.Timotei 2:19), iar Iesus spune în Apocalipsa 2:23: „*Eu sunt Cel care cercetez inimi și rinichi*“. În Psalmul 9:10 citim: „*Domnul va fi un adăpost pentru cei oprimați, un adăpost la vreme de nevoie*“, iar profetul Nahum confirmă: „*Bun este Domnul, un adăpost la vreme de nevoie, și îi cunoaște pe cei ce se încred în El*“ (Nahum 1:7).

Pentru mine, marea zi a salvării și a luminii de sus a venit într-un mod cu totul neașteptat. Era în aprilie 1958. Pe la ora șapte și jumătate dimineața stăteam în fața capelei ca să țin liturghia, dar a trebuit dintr- un motiv oarecare să mă întorc în camera mea pentru o jumătate de oră. Voiam să-mi petrec acest timp ascultînd ceva muzică, așa că am căutat la radio un post care să transmită o muzică potrivită. Și atunci Dumnezeu, în iubirea Sa, m-a făcut să găsesc postul de radio Monte Carlo. Tocmai transmiteau un cîntec minunat, urmat de un mesaj scurt și profund pe tema „*astăzi, dacă auziți vocea Lui, nu vă împietriți inimile*“ (Evrei 3:7). Emisiunea s-a terminat cu cuvintele „*Qui Radio Risveglio*“ (Aici Radio Trezirea) și cu anunțarea unei adrese de contact. Nu pot spune exact ce s-a întîmplat în dimineața aceea. Știu însă un lucru, că în această zi a irupt în mine o viață nouă. Prin contactul corespondenței pe care am ținut-o de atunci încolo cu Radio Risveglio am găsit calea spre o comuniune lăuntrică cu Dumnezeu, ceea ce pentru mine era ceva cu totul nou. Și am simțit în același timp dorința puternică de a-L servi pe Dumnezeu într-un mod corespunzător. Dacă mă gîndeam la viața mea de pînă atunci, mi-era scîrbă de mine. Noul Testament pe care mi-l trimiseseră frații de la Radio Risveglio era în fiecare zi cea mai iubită lectură a mea.

Plecare la Lugano

Curînd mi s-a împlinit și dorința de a discuta despre problemele și întrebările mele într-o întîlnire personală cu echipa de la Radio Risveglio, și mi-am deschis inima înaintea lor. În luna septembrie a aceluiasi an, Domnul a aranjat în așa fel împrejurările, că am primit un pașaport, ceea ce era destul de neobișnuit pentru un călugăr. Astfel am putut călători pînă la Lugano, unde-și avea sediul Radio Risveglio. Am luat parte la serviciul lor divin în hainele mele de călugăr. Atmosfera era înălțătoare și mi-am dat seama că nu ceremoniile liturgice, tradițiile omenești sau tratatele filozofico-teologice pot să ne satisfacă nevoile spirituale, ci numai Cuvîntul

lui Dumnezeu, dacă îl primim fără condiții și-l punem în practică. Doar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul.

Cînd m-am întors la mănăstire după trei zile, aveam în bagaj o comoară prețioasă: o Biblie completă! În următoarea perioadă am trăit o viață dublă: Pe de o parte trebuia să iau încă parte la viața monotonă și fără sens în mănăstire, pe de altă parte mă desfățam de o adevărată comuniune cu Dumnezeu prin citirea și studierea Cuvîntului Său.

O nouă orientare

Te întreb, iubite cititor: Să fi rămas mai departe în întuneric, acum că descoperisem lumina? Să fi continuat în învățătură greșită, acum cînd adevărul îmi stătea limpede înaintea ochilor? Niciodată! Nu cred că m-ai fi sfătuit să rămîn acolo unde eram, ci m-ai fi încurajat să părăsesc cît mai repede închisoarea, nu-i așa?

A trebuit deci să încep o viață complet nouă, să mă îndrept în totalitate spre Iesus Cristos, ca El să poată deveni Salvatorul, Domnul, Învățătorul meu, ba chiar totului tot pentru mine. Acest proces lăuntric îl începusem în ziua în care am auzit pentru prima oară Radio Risveglio, dar a devenit vizibil de abia în 4 februarie 1959 cînd eu – fără nici cea mai mică îndoială – am părăsit mănăstirea și Biserica Romano-catolică.

În noaptea anterioară mi-am scris pe hîrtie testamentul spiritual. Explicam în el că lăsam în urmă erezia și minciunile, ca să primesc adevărul evangheliei. Cînd mi-am părăsit chilia a doua zi dimineața, dușmanul a încercat încă o dată cu toate argumentele posibile să mă facă să-mi schimb părerea. Dar o voce lăuntrică mi-a spus: „Fii tare și acționează. Și astfel mi-am ținut ultima liturghie, am mîncat pentru ultima dată cu ceilalți călugări, am pus scrisoarea cu mărturia mea scrisă în cutia poștală a superiorului, m-am dus la gară și m-am urcat în trenul de Lugano. Ajuns acolo, m-au întîmpinat frații de la Radio Risveglio. Cîteva luni mai tîrziu mi s-a deschis o ușă ca să colaborez la această misiune prin radio, unde am putut să lucrez la răspîndirea Veștii Bune prin eter pînă la pensionarea mea și chiar și după aceea.

Privire dincolo de fațadă

Astăzi, Biserica Romano-catolică se arată a avea o față foarte iubitoare de oameni. Crudele demonstrații de putere din trecut au dispărut din conștiința societății. Dar deși Biserica se dă drept profund creștină, ea nu s-a schimbat cîtuși de puțin. Ea se ține ca și mai înainte de fațetele lumești ale papalității și de multe alte învățături care au apărut în istoria creștinătății în secolele întunecate ale Evului Mediu. Papalitatea este în continuare aceeași entitate ca cea care în epoca Reformei stăpînea lumea și care a fost stigmatizată, țintuită la stîlpul infamiei de bărbați curajoși care au fost gata să moară pentru convingerile lor. Ține de strategia papalității să pară de fiecare dată așa cum i-o cer scopurile urmărite. Roma, asemenea unui cameleon, are multiple forme de prezentare, dar dintele veninos rămîne mereu același.

Cîteva învățături ale Bisericii m-au ținut sclav timp de peste treizeci de ani. Fără să fi observat aceasta, din copilăria mea am fost vrăjit de aceste „învățături ale demonilor“ – ca să folosesc o formulare a apostolului Paul (1.Timotei 4:1).

Roma înrobește, dar Cristos eliberează.

Roma ne face orbi, dar Cristos ne luminează.

Roma ne face îndoielnici, dar Cristos ne dă siguranță.

Roma ne duce la pierzare, dar Cristos dă viață eternă.

Totuși, cel mai important punct al mărturiei mele nu e condamnarea Bisericii Romano-catolice, ci bucuria că am trecut din moarte la viață.

Există o singură cale spre cer: Iesus.

Există o singură ușă prin care se poate intra în cer: Iesus.

Există o singură cheie care deschide această ușă: Crucea lui Iesus.

Există un singur nume în care este salvare: Iesus.

Există un singur Mediator între Dumnezeu și oameni: Iesus.

Acesta este mesajul neasemuit al salvării, evanghelia grației, adevărata evangheligie biblică.

Cuvînt de încheiere

La 47 de ani de la convertirea mea simt aceeași bucurie nespuse de mare pentru grația lui Dumnezeu care m-a salvat. Ca și concluzie a acestei mărturii, care ar trebui să fie mult mai amănunțită, aș vrea să constat împreună cu apostolul Paul: „*Deci acum nu există nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Iesus. Căci Legea Spiritului vieții în Cristos Iesus m-a eliberat de legea păcatului și a morții*“ (Romani 8:1-2).

„*Uitînd ce este în urma mea și întinzîndu-mă spre ceea ce e înaintea mea, alerg spre țintă, în vederea premiului chemării cerești a lui Dumnezeu în Cristos Iesus*“ (Filipeni 3:13-14). „*Singurului Dumnezeu, Salvatorul nostru prin Iesus Cristos, Domnul nostru, I se cuvine glorie, măreție, putere și autoritate acum și în toată eternitatea! Amen*“ (Iuda 25).

Paul a scris creștinilor din Corint: „*Căci iubirea lui Cristos ne constrînge...*“

(2.Corinteni 5:14). Paul este un exemplu minunat de felul în care iubirea lui

Dumnezeu poate constrînge un om ca să proclame cu tot devotamentul Vestea Bună a salvării. Aceeași iubire față de Domnul Iesus mă determină să te întreb acum: Mai rătăcești în ceața învățăturilor romano-catolice? Te chinuie nesiguranța în ce privește destinul tău etern? Atunci este timpul, aici și acum, să privești realitatea în ochi, să renunți la învățătura romano-catolică nebiblică și să te încrezi o dată pentru totdeauna în iubirea lui Cristos, căci El este singurul care e calea, adevărul și viața.

Iubit cititor necunoscut, în această mărturie ai urmărit luptele mele spirituale și ai văzut cum am descoperit în final adevărul. Poate că și tu te afli încă în întuneric și încă șovăi, neștiind ce să faci. De aceea, te rog din toată inima să străpungi zidul care te desparte de Dumnezeu și să-L alegi pe Cristos, calea, adevărul și viața. „*Căci în nimeni altcineva nu există salvare, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim salvați*“ (Fapte 4:12). Cît de mult doresc să răspunzi chemării pe care ți-o face Cristos astăzi – poate pentru ultima dată. El spune: „*Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, să credeți în Cel pe care L-a trimis El*“ (Ioan 6:29).

Cu ce atitudine ar trebui să vină cineva la Dumnezeu vedem foarte limpede în parabola perceptorului [vameșului] și fariseului (Luca 18: 9-14). Aceluia care era conștient de păcătoșenia lui și a strigat: „*Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!*“, Dumnezeu i-a promis îndreptățirea, dar celuilalt, care se considera drept, nu i-a promis-o.

La Dumnezeu există deplină siguranță a salvării și pace. Noi ne putem ține de promisiunea Lui: „*Oricine invocă Numele Domnului va fi salvat*“ (Romani 10:13). De aceea, te chem cu seriozitate să crezi în Domnul Iesus Cristos, și atunci pacea și

bucuria lui Dumnezeu va intra în viața ta și te va însoți până în ziua în care Domnul va reveni și ne va lua la Sine.

Între timp, Nino Tirelli a trecut de 90 de ani. El este încă activ pentru Domnul său. A renunțat la lucrarea de prezbiter în adunarea sa locală, dar e încă responsabil pentru buletinul bisericii. Această fotografie a lui Nino și Alice Tirelli a fost făcută în iunie 2005 în locuința lor din Neuchâtel, unde stau de aproape douăzeci de ani. Mai înainte, amîndoi au lucrat la Radio Risveglio din Lugano. Acolo s-au cunoscut, după ce Nino a ieșit din preoție. Cei doi copii pe care i-au primit de la Domnul s-au căsătorit între timp și-L urmează și ei pe Domnul Iesus Cristos.

(Traducător: Olimpiu S.Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea
De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

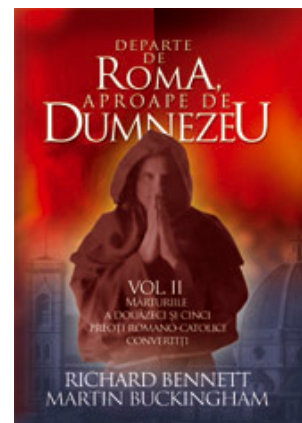
Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti
Vol. II.
Format A5
188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch